

Avva 8

Arsenie Boca, Kephalaia

O mănăstire pe lună 10

Mănăstirea Turnu

Monahii mileniului III 14

Părintele Dorotei Râmbeț, starețul mănăstirii greu încercate Sfântul Apostol Filip de la Adamclisi

Mărturisitorii secolului XX 20

Poceaev: mărturisitorii anilor 1960

Mari duhovnici 29

Părintele Epifanie Theodoropulos

Sfinții secolului XX 32

Omul care a biruit pe om

Mărturisitorii secolului XX 40

Starețul Nicolae Gurianov, mărturisitorul de pe insula Zalitului

Mănăstirea și lumea

Cultura Duhului 48

Prietenul meu care s-a suit la Cer

Carte de suflet 54

Părintele Adrian Făgețeanu, duhovnicul atipic

Ortodoxia pe mapamond

Actualitate panortodoxă și monahală 58

Dragi cititori,
Avem o veste foarte bună: pe site-ul nostru (www.lumeacredintei.com) a apărut opțiunea de a putea vizualiza revistele noastre în format electronic. Așadar, orice persoană din orice țară, la orice oră poate vizualiza orice număr dorește din revistele noastre, în format pdf, la un preț mai mic decât varianta tipărită. Această facilități sperăm să fie accesată în primul rând de românii creștin-ortodocși din diaspora, în condițiile în care costurile serviciilor poștale au crescut enorm. Plata se face printr-un site specializat, în condiții de siguranță deplină.

Lectură plăcută!

Redacția

ARSENIE BOCA

Kephalaia

Păcatul sufletului atrage după sine pe deapsa trupului.

Fiecare ducem un ateu, necredincios, în spate: trupul.

Nu toți din lume se prăpădesc, nici toți din mânăstire se mântuiesc!

E de neînțeles cum oamenii aleargă mai degrabă după sănătatea trupului decât după iertarea păcatelor!

Să ai înțelegere față de neputința omenească.

Învățătura din durere este singura cale care-i poate învăța ceva pe oameni.

Mustrea învinge, dar nu convinge.

Nici abuzul, nici refuzul.

Cu îngăduirea lui Dumnezeu, satana îi cerne și îi culege pe toți cei ce umblă în lumea aceasta după plăceri – chiar duhovnicești – numai să-i prindă, că încă nu s-au lepădat desăvârșit de iubirea de sine.

Împărăția cerurilor nu este pentru pășări, ci pentru oameni care trăiesc „ca păsările”: desprinse de pământ și trăind mai „în grija lui Dumnezeu” decât în grija vieții.

Există două lepădări: de lumea cea din afară, dar și de cea a asemănărilor noastre lăuntrice cu lumea. Acestea sunt patimile, nărvurile și toate slăbiciunile noastre.

Cei ce nu urmăresc în viața aceasta decât să fie fericiți în lume și tihniți în trup, aceștia n-au război cu diavolul – pe aceștia îi are fără de război. Căci cea mai primejdioasă temniță e aceea în care te simți bine: nu vei ieși niciodată din ea.

Sfânta Liturghie este cea care mai

Arsenie Boca – desen de Radu Dănilă

ține lumea.

Câtă vreme mai sunt oameni care caută pocăința și Sfânta Împărtășanie, satana n-are putere: îl oprește Dumnezeu. Dar când oamenii se vor întunece la minte așa de tare încât vor împiedica Sfânta Liturghie, va începe urâciunea pustiirii.

Toată lumea este a ta când ai renunțat la ea.

Vrăjmașii mântuirii aceștia sunt: lumea, trupul și diavolul.

Cine vrea să biruiască lumea dator este să ia arma rar folosită a iertării.

Mântuirea se poate dobândi oriunde, chiar și în iad; dar se și poate pierde oriunde, chiar și în rai. (Tălharul, răstignit pentru faptele sale, a sărit de pe cruce în rai, iar Lucifer ca fulgerul a căzut din ceruri.)

De Dumnezeu ascultăm necondiționat toată viața și fără abateri. Dacă însă povătuitorii noștri după Dumnezeu devin eretici... atunci suntem dezlegați de ascultarea

lor, pentru că au strâmbat dreapta credință și prin ei nu se mai exprimă voia Domnului. Dar ascultarea de Biserică nu încetează.

Cu obișnuința de a păcătui trebuie să ne luptăm noi, uneori, toată viața.

„Păcat” aceasta înseamnă: înfrângerea morală a conștiinței de către satana, prin patimile trupului.

Atâta vreme cât ținem păcatele ascunse cu voia, atâta vreme atâră pedeapsa lor asupra noastră.

Păcatul, sau decăderea firii, ne-a făcut să pierdem: pacea cu Dumnezeu și dinlăuntrul nostru; pacea cu oamenii și pe cea cu toată firea. Ne-am sălbatăcit în toate părțile, cât aproape „să se teamă” și Dumnezeu de noi.

Omul a putut să facă ceea ce Dumnezeu nu poate – adică răul.

Mintea – care odinioară vedea pe Dumnezeu într-însa – acum e templu al idolilor, având în loc de un singur Dumnezeu multe chipuri ale patimilor necurate.

Vrăjmașul știe că plăcerea pământească (pentru cine umblă după ea) are drăcească putere să desfacă pe om de dragostea lui Dumnezeu.

Copiii ne-făcuți strică pe cei făcuți.

De ce părinții nu-s la fel de grăbiți și cu înșurarea băieților pe cât sunt de grăbiți cu mărirea fetelor?

Răutatea e o osândă, o moarte anticipată, care chinuiește firea.

Mai mulți s-au mântuit pe front decât s-ar fi mântuit acasă.

Rugăciunea nu judecă, ci smerește, aducându-ne aminte greșelile noastre, nu ale lumii. Rugăciunea adevărată cere iertarea lumii, nu osândirea ei. Iar asupra smereniei vrăjmașul nu poate nimic.

Diavolul dă sfaturile lui la toți, dar nu are putere peste cei ce nu-l ascultă!

Să nu vorbești niciodată despre planurile tale – căci cel rău știe doar ceea ce grăiești, nu și ceea ce gândești – și ți

le nimicește.

Cu trecerea vremii, satana s-a tot iscusit în rele.

Sfânta Scriptură are literă și are duh. De aceea și citiri sunt două: dacă-ți dezleagă Dumnezeu taina ascunsă în slove o pricepi; dacă nu ți-o dezleagă, nu pricepi decât litere.

Când fărădelegile vor încleșta mintea și inima oamenilor și-i vor sălbătici așa de tare încât vor zice că nu le mai trebuie Dumnezeu și Biserică și preoți, atunci va veni sfârșitul.

Putința sfințeniei este înlăuntrul nostru.

Sfinții sunt convinși de păcatele lor. De aceea, judecându-se pe ei înșiși vrednici de iad, primesc de la Dumnezeu raiul și, în dar, mântuirea.

Dacă am cunoaște cât suntem de păcătoși, ne-ar fi mult mai ușoară ispășirea vinovațiilor.

Spovedania deasă are rostul de a slăbi deprinderile patimilor din fire și a pune în loc virtuțile contrare acestora.

Păcatul este înfrângerea morală a sufletului de către un gând rău. De aceea toate gândurile trebuiesc spuse înainte de a se întări și a ne birui mintea – căci de-ndată ce sunt mărturisite le pierdere puterea de a obseda, asupra, stăpâni mintea.

Plăcerea e dascălul păcatelor, iar durerea – dascălul înțelepciunii. Din odihnă, până acum, încă n-a ieșit ceva de folos.

Trupul trăiește, dacă e locuit de suflet – iar sufletul trăiește, dacă e locuit de Dumnezeu.

Suntem cu sufletul în furtună doar atâta vreme cât trăim la suprafață.

Când ți-a găsit Dumnezeu vreo treabă pentru Împărăția Sa între oameni, ai isprăvit toate obligațiile lumii.

(Culese de George Crasnean)

MĂNĂSTIREA TURNU

George Crasnean

Ctitori: Sfinții Misail și Daniil,
Mitropolitul Varlaam

Sfințire: 1676

Hramuri: Intrarea Maicii Domnului
în Templu (21 noiembrie),
Schimbarea la Față (6 august), Sfinții
Misail și Daniil (5 octombrie)

Obște: 25 de monahi cu viață
chinovială

Egumen: protosinghel Misail
Dumitrașcu

Adresă: Călimănești-Căciulata, DN7,
județul Vâlcea, cod poștal 107590
Telefoane: +40 250.750.851,
+40 723.778.397

E-mail:
manastireaturnu@arhiepiscopiaramnicului.ro

Multe secole, Turnu a fost o ctitorie retrasă, pe malul stâng al Oltului, la care se ajungea foarte greu înainte vreme. Geograful George Lahovari spunea, acum două veacuri, că doar „piciorul și calul pot pătrunde acolo”. Cu calul și trăsura se venea de la Jiblea, iar cu barca, peste Olt, de la Cozia lui Mircea. Pe poteci ajungeau aici doar cei din Țara Loviștei.

Numele așezământului vine de la turnul roman de pe „Piscul lui Teofil” – construit pe stâncă în veacul al II-lea de legiunile romane din Castrul Arutela. Dintru început i s-a spus Schitul de după turn, apoi Schitul Turnu, pentru ca astăzi să fie Mănăstirea Turnu.

Cronologie

După 1550: Într-a doua jumătate a veacului al XVI-lea, ieroschimonahii Daniil și Misail, dimpreună cu alți sihaștri retrași de la Cozia, au fondat „schitul de după turn”, săpându-și chiliile în stâncă și ridicând înălțimea bisericii (din lemn) cu hramul Intrarea

Maicii Domnului în Templu.

1676: Este anul când schitul devine o așezare monahală statornică, atunci când Varlaam, Mitropolitul Ungrovlahiei (fost egumen al Coziei și Episcop de Râmnic), zidește prima biserică din piatră și cărămidă pe temelia celei vechi din lemn, după modelul Coziei Vechi. Tot el este cel care – știind de

Respect pentru oameni și cărți

sfințenia celor doi întemeietori ai schitului – a așezat moaștele lui „Daniil duhovnicul” și ale urmașului său „Misail nacealnicul” la temelia altarului noii biserici.

1891-1896: În cinci ani s-a construit calea ferată Râmnicu Vâlcea – Râul Vadului.

1897-1901: Episcopul Argeșului, Gherasim Timuș (1894-1911), construiește o reședință de vară la Turnu, după planurile arhitectului polonez Anton Grigorievici Lapinski (care a și pictat biserica de la etaj într-o manieră modernistă, nu tocmai ortodoxă). Vreme de patru ani se va ocupa de ridicarea bisericii noi. Clădirea Episcopului Gherasim adăpostea – pe lângă biserica cu hramul Schimbarea la Față de la primul etaj – o trapeză mare (la parter), bibliotecă, cancelaria, veșmântăria și câteva chilii. (Plănuise să ofere hrana trupească la parter, iar pe cea spirituală la etaj!) Peste o vreme însă, marea trapeză va fi transformată într-o altă biserică, cu hramul Izvorul Tămăduirii.

1901: La 28 octombrie, Schitul Turnu devine mănăstire, cu ocazia sfințirii noului așezământ.

1902: Apare o stație CFR în preajma schitului și un pod plutitor peste Olt, care-l leagă astfel de șoseaua Călimănești – Sibiu.

1932: În noaptea de 6/7 februarie, focul sobei arhondaricului provoacă un incendiu care mistuie în doar un singur ceas clopotnița, vechea trapeză, cinci case (cu 26 de chilii), două șoproane, turla bisericii mici dimpreună cu icoanele iconostasului și toată fresca. Au scăpat de pârjol doar casa lui Gherasim Timuș și chiliile din vale.

1933: Întreg ansamblul de la Turnu este refăcut prin grija Episcopului Nichita Duma, care a reparat biserica, clopotnița și două case.

1935-1936: În vremea egumenatului ieromonahului Calist Barbu, pictorul Belizarie zugrăvește în frescă biserica cu hramul Intrarea Maicii Domnului în Templu.

1935-1938: În acești ani s-au construit chiliile cu etaj și s-a renovat schitul.

1939: Se desființează școala de cântăreți bisericești de aici.

1961: Ca urmare a Decretului 410 din 1959, Mănăstirea Turnu se transformă în casă de odihnă pentru Episcopia Râmnicului și Argeșului.

1975: Se construiește podul peste Olt de la Lotrișor și astfel apare și primul drum de acces către Turnu.

1975: Odată cu numirea ieromonahului Teoctist Dobrin (1975-1990) ca stareț, Turnu redevine schit și metoc al Coziei, casa de odihnă fiind evacuată.

1988: Egumenul Teoctist Dobrin (ridicat tot în acest an la rang de protosinghel) reușește să readucă schitului statutul de mănăstire canonică, după ce mai-nainte cu șase ani revigorasese viața monahală, adunând în jurul său peste 20 de călugări și frați.

1977, 1985, 1990: Cutremurele dintr-acești ani au adus serioase daune Mănăstirii Turnu.

1994-1996: Timp de doi ani, noul stareț, ieromonahul Ioanichie Trifa (1990-2015), restaurează clădirea Episcopului Gherasim Timuș, care primește un acoperiș nou în stil neaoș, românesc și o frescă mai apropiată de cea bizantină, ortodoxă.

2015: Din 8 decembrie, ieromonahul Misail Dumitrașcu poartă grija mântuirii obștii de la Mănăstirea Turnu, fiind ales noul stareț al ei.

2016: La 25 februarie, Sinodul BOR canonizează pe Sfinții Misail și Daniil de la Turnu, hotărându-le drept dată de prăznuire ziua de 5 octombrie.

2017: Cu binecuvântarea ÎPS Varsanufie și prin strădaniile credincioșilor, la 28 iunie a fost adusă la Turnu o copie a icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului Trihirutsa (de la Hilandar) și așezată spre închinare în biserica mare a mănăstirii.

